

EL LLEGAT DEL PRESIDENT MARAGALL

EDITORIAL

Pasqual Maragall ha decidit renunciar a presentar-se per un segon mandat com a candidat a la presidència de la Generalitat de Catalunya.

No és el moment de fer un balanç detallat de la gestió del President, però sí de remarcar-ne alguns punts particularment positius.

Si bé quasi tots els partits portaven en els seus programes electorals la consecució d'un nou Estatut, queda fora de dubte que Pasqual Maragall n'ha estat l'impulsor fonamental, aglutinant entorn de la seva figura les forces d'esquerra i sabent intervenir en les negociacions just quan calia per portar-les a bon port. El menys que es pot dir és que no fou una tasca fàcil.

Les dificultats de tot ordre que van anar sorgint pel camí, des de l'inici del procés, foren degudes principalment al fet que molts interlocutors posaven els seus càlculs electorals, personals o de partit, per damunt de les consideracions d'interès general, nacional.

Destacà especialment, en aquest tarannà negatiu, el candidat de CiU, que fins i tot ha estat durament censurat, pel seu obsessiu afany de protagonisme, pels seus propis socis de coalició.

Maragall, pel contrari, adoptà en tot moment un paper generós i en certa manera sacrificat, per fer possible l'èxit de la negociació. S'exposà així, conscientment, a crítiques interessades. Però això féu possible obtenir uns resultats ambiciosos per l'autogovern català, que han estat massivament refrendats pels electors i electores del referèndum del 18 de juny. El poble català recordarà Pasqual Maragall com el president del nou Estatut.

En la percepció de l'opinió pública, les negociacions de l'Estatut, finalment reeixides, han eclipsat en certa mesura l'obra de govern. Marcada per una clara voluntat progressista, aquesta ha estat important. Des de la llei de barris, que dignifica la vida dels sectors de la població menys afavorits, a la de serveis socials o el pacte educatiu, les polítiques territorials i ambientals, o els acords

estratègics entre patronal, sindicats i Generalitat, per esmentar només algunes de les polítiques impulsades sota la presidència Maragall, aquestes polítiques de govern han de continuar i desplegar-se amb totes les seves possibilitats en la propera etapa.

Seria paradoxal i injust, i sobretot negatiu pels interessos de la gran majoria de ciutadans i ciutadanes de Catalunya, que fos l'oposició conservadora de CiU la que obtingués benefici en la nova etapa que s'obre i que durà a les eleccions al Parlament de la propera tardor.

El socialisme català, que haurà ara d'elegir una nova candidatura per una nova victòria, té al davant un repte extraordinàriament important. En la nova etapa que ara s'obre, el seu primer objectiu ha de ser assegurar i ampliar la confiança de la majoria del poble, per a tirar endavant amb noves energies l'obra del govern de progrés.

Aquest ha de ser l'objectiu prioritari dels i de les socialistes de Catalunya: donar confiança, crear confiança i, sobre aquesta base, impulsar una nova dinàmica oberta i participativa, per reforçar una majoria socialista i d'esquerres en el govern, que posi en marxa totes les possibilitats del nou Estatut.

En aquest procés no mancaran els atacs i les distorsions interessades dels adversaris. La resposta no pot ser altra que la pròpia coherència del projecte unitari que féu del partit dels i de les socialistes de Catalunya la primera força política de Catalunya: un gran instrument democràtic i obert, que sobre bases sobiranes va saber unir les distintes trajectòries i sensibilitats que s'aplegaren en el PSC.

De que aquesta trajectòria continuï amb força, amb empena renovada, amb fidelitat als orígens i al projecte, i amb una lúcida visió de futur, depèn l'èxit davant dels reptes que es plantegen avui al socialisme català i a les esquerres de Catalunya.

Des de l'Associació Nou Cicle volem contribuir d'una manera activa a aquest procés.

NOU CICLE
21/06/2006